

Reddized

Mám to rád sloka, refrén, sloka, refrén, pryč a end

Před sedmi lety začal doma na koleně produkovat rap metal a dnes je nejposlouchanějším českým interpretem v zahraničí, kterého si jen na Spotify pustí přes milion a půl posluchačů měsíčně. Pěťadvacetiletý solitér, který miluje hřbitovy, horory, temné beaty, ostré kytary a zní, jako kdyby se Ozzy dal na rap, si organicky buduje čím dál silnější základnu, která krok za krokem dobývá svět.

TEXT: VERONIKA KOLOUŠKOVÁ, FOTO: ROMAN ČERNÝ

Zdeňku Veselý, byl jsi jako malý kluk veselý?

Byl jsem introvertní dítě. Ve třídě jsem nebyl vůbec hlučný, byl jsem spíš sám doma, poslouchal hudbu a hrál hry. Když jsem pak vstoupil do hudby a musel se naučit být mezi lidma, tak jsem se trochu otrkal. Nezavil jsem se toho úplně, ale sociální interakce mi jdou líp.

Kde se v tobě vzala inklinace k hororům a hřbitovům, která se odráží v tvých písničkách?

Vždy jsem poslouchal tvrdší hudbu a odmala koukal na horory, třeba na Kruh. Jasně že jsem se jich bál, ale nějak mě to přitahovalo. Lidé, kteří píšou horory, se jich podle mého sami taky bojí.

K metalu tě prý už v útlém dětství přivedl táta...

Táta měl širokou zásobu vinylů. Nebyl

vyložený metalák, nejrádší měl The Doors a Led Zeppelin, nebyl na tvrdárny, k tomu jsem se dostal sám. Ale základ mi dal on. Od mých dvanácti mě bral na koncerty Deep Purple, pak na Black Sabbath.

A maminka?

Ta má ráda Zagorku. Ale podporuje mě a chodí na koncerty. Nedávno se mnou v Prostějově tančila na pódiu. Ne že by musela rap metal, ale mé pomalejší věci se jí líbí a poslouchá je i sama v autě. Táta už bohužel nežije. Hudbou jsem se začal živit až krátce po jeho odchodu. Sice si přál, abych byl právník jako on, ale určitě by byl v pohodě s tím, co dělám.

Kdo ti dal hudební základy?

Od první do páté třídy jsem chodil na klavír na zušku. Ve dvanácti jsem začal

hrát na akustickou kytaru – furchovku – a jezdil ke kytaristovi, který mě učil hrát Metallicu a podobné věci, ale byl jsem víceméně samouk. Pak mi táta koupil první elektriku a od té doby jsem jel už jen metalové skladby. Na gymnáziu jsem kolem patnácti hrál na kytaru ve své první kapele Easy Line, která měla repertoár složený z coverů grungeových a devadesátkových skladeb a běžně vystupovala na Hodonínsku. Potom jsme s jinými klukama založili metalový projekt, kde jsme skládali svoje věci. To mě bavilo o dost víc, ale nefungovalo to dlouho. No a pak už jsem začal dělat „to svoje“.

Přitom jsi ale ještě prožil krátkou etapu spojenou se studiem hudební vědy v Brně...

Původně jsem si dal přihlášku na JAMU. Chtěl jsem prostě studovat něco kolem

hudby. Hudební věda ale byla hodně zaměřená na vážnou hudbu, což mě nebavilo, takže jsem tam vydržel asi jen dva semestry. To už jsem se ale hudbou živil, tak bylo snadné s tím skončit.

Kdy se ti do toho metalu přimíchal hip hop?

V určitém období začala z Ameriky přicházet vlna Bonese a dalších underground raperů, což pro mě mělo hodně společného s metalem. Byly to tvrdé věci a měly zvláštní tempa. To byl prvotní důvod, proč jsem se začal věnovat rapu. Rezonovalo to se mnou mnohem víc než rap, který jsem doposud znal. K East Coast hip hopu a starému boom bapu jsem se dostal až později,

když jsem objevil rapery z devadesátek. Vždy jsem si říkal, že ještě nikdy nikdo nespojil Black Sabbath a rap. Od začátku jsem se tedy snažil o spojení stoner doomu, underground (t)rapu a boom bapu a stále se snažím zvuk vyvíjet a dělat ho novější a víc fresh. Čerpám hlavně z metalu, který má pomalejší rytmy a podladěné kytary, z Korn, Sepultury a podobných věcí. Styčné body toho mého metalu a hip hopu jsou rytmy a učitý zvuk.

Jak našel Redzed, jehož jméno vzniklo spojením filmových postav z Vykoupení z věznic Shawshank (Red) a Pulp Fiction (Zed), svůj hlas?

Když rapuju, tak křičím. Občas se mi hlas samozřejmě unaví. Když nahraju celý song, tak pak nemluví. Ale je to o zvyku a tréninku. Když nemám tři měsíce koncert a jdu zpívat, tak mi hlas hned odejde. Ale když jedu šňůru, tak si zvykne a je to v pohodě.

A jak jsi našel svůj výraz a náklonnost ke křehovům?

První písnička v ponurém duchu byla Chillin' in the Graveyard. Sice tam toho moc nezpívám, ale hudebně je to dost podobné tomu, co dělám teď. Tam jsem si definoval, co Redzed bude, o čem bude a kam to bude směřovat.

Ve dvanácti jsem začal hrát na akustickou kytaru – furchovku – a jezdil ke kytaristovi, který mě učil hrát Metallicu a podobné věci, ale byl jsem víceméně samouk.

V tvých textech je dost agrese, která je ale zjevnou nadsázkou. Vnímám to správně?

Ano, ventiluju tím něco, co mě štve. Uvědomil jsem si, že všechny písničky, co mám, jsou v moll, a ne v dur, smutné stupnice. Vyloženě veselý song jsem ještě neudělal. Možná přijde s příštím albem. Ale stejně bude určitě trochu pokroucený...

Na tvé koncerty chodí metaláci i hipopeři, což jsou dva zcela odlišné světy. Jak se snáší dohromady?

Když jedeme tour, kde hraju čistě jen já, je to šedesát procent metlošů. Ale nejsou to takoví ti ortodoxní metloši, co neposlouchají nic jiného. Jsou to mladí lidi, co mají rádi metal, ale i spoustu

ostatních věcí, třeba i elektro a rap. Málokdy na svém koncertě vidím člověka, co jede čistě rap. Poslední dobou si ale začínám všimnout, že na koncerty chodí lidi napříč generacemi. Vidám tam čtyřicátníky a padesátníky, a není jich málo. Asi se to začíná dostávat víc mezi lidi. Ještě tři roky zpátky na mě chodili jen moji vrstevníci.

Před pár týdny jsi poprvé vystoupil na festivalu Brutal Assault, který je zaměřený na extrémní odnože metalové hudby. Jak jsi tam zapadl?

Brutal Assault byl skvělý. Na festivalech je třeba větší, než když jedu vlastní tour, protože lidi, kteří mě neznají, musí strhnout na svou stranu. Ale podle mě to přijali celkem dobře. V hudbě mám hodně drumandbassových věcí, a byl zvláštní pocit hrát po hodně tvrdé kapele. Zůstal jsem tam pak do druhého dne, protože jsem chtěl vidět své švédské oblíbence Meshuggah, kteří byli výborní.

Nejdřív přijde vždycky beat. Udělám si smyčku beatu, do které zkouším rapovat nebo zpívat, a pak to rozvíjím.

Songy vytváříš od začátku až po finální mastering zcela sám. Jak se v průběhu let proměnil tvůj tvůrčí proces?

Je v podstatě stejný, akorát jsem si nakoupil lepší techniku a lepší mikrofon. Dělal jsem to pořád doma. Postavil jsem si v bytě menší homemade studio, mám tam i odizolovanou budku, kterou mi pomáhali dělat kamarádi a kde si můžu řvát, jak chci, aniž by to vadiilo sousedům. Je svrtná z mé postele

a v polstrovaná akustickou pěnou a molitany. Stojím tam a mám tam tmou. Nemá okýnko ani odvětrávání, takže když nahrávám v létě, strašně se potím.

Dřív sis rapy nahrával na iPhone. S tím je definitivní konec?

Řezník to nazval prasečím zvykem. Už to nedělám, je to zbytečné. Nahrával jsem dokonce na víc iPhonů, které jsem si vždy popůjčoval od lidí kolem. Nahrál jsem se na jeden, pak na druhý a layeroval to, aby byl barevnější zvuk, protože každý iPhone má trochu jiný mikrák. Šílená věc! Pak jsem si jednou koupil Rode mikrofon, a iPhone jsem od té doby už nikdy nepoužil. Myslel jsem si, že tomu dává tu správnou distorzi, kterou potřebuju, ale tu hladce doženu v postprodukci.

Nepřipadáš mi jako úplný technický geek. Je to tak?

Donutilo mě to se v tom zorientovat, ale vyloženě technický typ nejsem. Časem jsem musel přijít na to, jak posouvat zvuk, jaké používat plug-iny, jak masterovat, jak zvučit. To je technická věc, která se dá normálně naučit.

Pokud jde o „postup práce“, nejdřív přijde beat?

Nejdřív přijde vždycky beat. Udělám si smyčku beatu, do které zkouším rapovat nebo zpívat, a pak to rozvíjím.

Tvé songy bývají hodně krátké. Proč nemáš tendenci je víc natáhnout?

Beru to podle toho, jakou hudbu mám rád. Dlouhá intra a outra mi většinou přijdou zbytečná. Prostě to mám rád sloka, refrén, sloka, refrén, pryč a end. Když jsou songy delší, tak beztak opakují jen tohle schéma, jen mají o dvě sloky víc. Ten důvod, proč je ta písnička dobrá, už v těch dvou slokách a refrénech je.

Jaké byly tvé koncertní začátky?

Na začátku jsem dojel na akci a doufal, že tam bude nějaký DJ, který mi to odehraje. Pak jsem měl období, kdy jsem hrál s jedním kamarádem, časem jsem potkal na akci DJe Forgena, ten mi představil Matěje Krále, který mi dodnes

hraje na bicí, k tomu se přidal Richard Rondoš na kytaru a na pódiu mi to „hupuje“ Kryštof Pochylý.

Zmiňovaný hypeman v černé masce je u tebe důležitou součástí show, protože burcuje publikum. Jak k tomu došlo?

Byla to taková náhoda. Kryštof s námi jezdil často zapařit na koncerty. Často skákal na pódiu a po něm a šlo mu to, tak jsme řekli, že mu dáme masku a uděláme z toho džob.

Máš v hlavě vysněnou podobu své show? Pyroefekty, plameny a podobně?

Kdybych měl neomezené finance a lidi, kteří mi s tím zvládnou pomoci, chtěl bych tam šílenosti... že bych se vznášel a tak. Když jdu sám na koncert, neberu tohle jako extrémně důležitou věc, vnímám hlavně zvuk. Ale vím, že tu vizuální stránku živých hraní v budoucnu posuneme. A plameny mám rád. Plameny bych určitě zařídil.

Velkou část tvého okruhu posluchačů tvoří zahraniční fanoušci, takže v poslední době úspěšně rozjíždíš hraní i venku...

První velké zahraniční vystoupení bylo předminulý rok ve Finsku, pak vloni v Los Angeles s Terror Reidem. Na základě toho, že mě poslouchala většina lidí z Evropy, jsme letos udělali European Plague Tour, která začala na začátku roku a zahrnovala Německo, Polsko a další země v okolí Česka a v druhé polovině Londýn, Finsko nebo Paříž.

Nepřipadá ti jako sci-fi, když lidé, kteří žijí tisíce kilometrů daleko, zpívají tvoje texty?

Připadá. Když jsem byl poprvé ve Finsku a headlinoval tam na festivalu pro zhruba čtyři tisíce lidí, tak jsem měl skvělý pocit a říkal si, že má smysl dostat se i ven. Mám z toho radost. Když jsem v Los Angeles předskakoval Terror Reidovi, vůbec jsem nevěděl, jestli mě někdo bude znát. Měl jsem sice společnou písničku s Elioziem, který tam vystupoval taky, ale netušil jsem, jestli budou znát i mé další věci. Nakonec jsem byl

Foto: Kryštof Buršík

příjemně překvapený, že to polovina klubu znala.

Řídíš se při výběru míst, kam vyrazíš koncertovat, čísla ze streamingu?

Mohlo by se zdát, že když máš někde velká čísla nebo malá čísla, bude to úměrné tomu, kolik lidí přijde na koncert, ale není tomu tak. Vyprodali jsme klub tam, kde jsme měli mnohonásobně menší čísla než v místě, které jsme nenaplnili. Není to směrodatné. V některých zemích se chodí na koncerty, v jiných ne. V Rusku, kde mám velkou základnu, jsem ještě nehrál, a tam třeba lidi chodí na kapely, které vůbec neznají.

Kde tě přes Spotify začali poslouchat první lidé v zahraničí?

První zemí, kterou to začalo zajímat víc, bylo právě Rusko a východní země. Potom se to dostalo dál do Evropy a v současné době mě poslouchá čím dál víc lidí v Americe.

O featuringsy ve svých písních žádáš rapery přes Instagram. Přicházejí nabídky i tobě?

Jasně, děje se to. Akorát že já chci vždy rapovat spíš do své hudby a málokdy mi sedne, když mi někdo něco pošle. Nechci to dělat na sílu, takže na nabídku málokdy kývnu.

Párkrát jsi v médiích zmínil, že chystáš velký projekt. Můžeš o něm říct něco bližšího?

Nemůžu, protože se časově posouvá z důvodů, které nemůžeme ovlivnit. Můžu prozradit jen to, že mě kvůli přípravám v blízké době čeká odmlka na čtyři pět měsíců, během kterých nebudu nikde hrát.

V rozhovoru pro časopis Headliner jsi nedávno utrousil, že bys rád rozjel metalovou skupinu...

Jsem tomu otevřený, ale reálně v plánu nic takového není. Žadné metalové hudebníky jsem zatím nebeslal. Ale

jeden z mých posledních singlů SEPPUKU (You'll Be Mine) zní tak, jako by byl hraný metalovou kapelou. Takže může se stát...

Bereš si během živých hraní energii z publika?

Že se ti energie vrací z lidí, není žádný mýtus. Když dlouho nehraju, tak mi to chybí. Během covidového lockdownu jsem už dost strádal, ale na druhou stranu jsem měl víc času dělat novou hudbu, takže mám něco připraveného, a na začátku září bude vycházet větší klip, na začátku října další singl a začátkem příštího roku bych rád vydal nové album.

Bude na něm znatelný nějaký hudební posun?

Momentálně se hodně inspiroju zmiňovanou Meshuggou. Poslední razantní změnou bylo přimíchání elektroniky, drumandbassu, což jsem trochu dělal i dřív, ale moc jsem to neuměl, a chtěl se k tomu vrátit. Netvrdím, že další album

bude elektronické, to vůbec, ale nějaké songy by být mohly.

Nejsi součástí metalové ani hiphopové komunity. Není ti to někdy líto?

Jako solitérovi je mi dobře. Věřím, že jak budou zahraniční turné větší a větší, připojím se k někomu, kdo dělá podobný mišmaš jako já. Vnímám, že nepatřím ani do jedné z těch dvou skupin, ale nemůžu říct, že by mi to vadilo.

Z čeho jako hudební solitér žiješ?

Hlavně ze streamů, Spotify, Apple Music... pasivní příjem. To je má hlavní obživka. Na druhém místě jsou koncerty, pak merchandise. Teoreticky se dá říct, a musím to zaklepat, že když teď dva měsíce nebudu hrát, extrémně strádat nebudu.

A jsme znovu u covidové pauzy. Pomohla ti s čísly týkajícími se streamingu?

Covid mi nahrál do karet, protože lidi byli doma a poslouchali mě. Takže to rostlo samovolně.

S tvou poslechovostí na streamovacích službách bys mohl být stratég a sem tam vypustit song, u kterého je jistota obří poslechovosti...

Takhle nepřemýšlím, abych produkoval něco, co bude mít hodně streamů. Jen když něco natočím, tak předem tuším, kolik jich to bude mít. Kdybych tak přemýšlel, dělal bych jen rap, protože rap jede mnohem víc než metalové nebo rockové balady. Když udělám rapovou věc, má třikrát čtyřikrát víc zhlédnutí než metalová.

Sleduješ svá čísla?

Sleduju, jestli to padá nebo ne, jinak žádné analýzy nemám. Je to ovlivněné algoritmy a tím, jestli se zrovna nějaký track dostane do playlistu, což často bývá i track, který je pět let starý a který už dávno vnímám jako něco, co už nechci nikdy slyšet. Najednou je z toho nejposlouchanější věc, co v danou chvíli mám, a je to asi i dobře, ale potom přijedu na koncert, lidi tu šest let starou věc chtějí slyšet, a já ji hrát nechci, protože

už mě nebetyčně štve. Teď třeba hrozně roste track Deadboy98, který jsem udělal asi v osmnácti a je strašný. Hrozně mi to vadí, ale lidi to bůhvíproč poslouchají.

Používá se tvoje hudba ve filmech, seriálech nebo reklamách?

Nejvíce asi ve videích s driftováním s auty a hojně si moji hudbu dávají MMA fighteři na nástupovky.

Jak moc tě zasahuje fenomén umělé inteligence?

Jeden z mých fanoušků udělal Ozzy Osbourne AI na moji písničku, a znělo to strašidelně. Měl jsem z toho zvláštní pocity. Zní to jako Ozzy v mém songu, ale něco tam nehraje, je v tom něco nelidského. Teď se ještě rozjel AI trend v klípech hudebníků, které poslouchám. Místo vlastního obličej se dají například obličej demona. Vypadá to dobře, ale podle mě se to strašně rychle ohraje a lidi to přestane bavit. Dřív nad tím člověk strávil X hodin, teď to jen označíš hashtagy jako #horor nebo #scary a hotovo. Ztrácí to kouzlo.

Je pro tebe vizuální stránka tvé tvorby důležitá?

Je a snažím se to někam posouvat. Moje nejznámější věc Rave in the Grave má ale paradoxně klip, který vznikl na jeden záběr na iPhone a ještě úplnou náhodou, když jsme se šli jen vyfotit na hřbitov.

Řešíš vůbec image?

Řeším. Mám outfity na show dělané od kluků z Brna, například takový kabát s řetězy. Snažím se, aby to vypadalo dobře. Na stagi jsem spíš do metalu než hip hopu, ale na druhou stranu máme XXL mikiny a volný gatě. Takže je to metal, ale hip hop metal.

Láká tě využít svůj vliv k vyjádření vlastních sociálně-politických postojů, ať už v rámci textů, nebo mimo ně?

Abych byl upřímný, tak moc nemusím, když se hudebníci přehnaně politicky angažují, pokud tedy jejich hudba není na politice založená, jako třeba u Rage Against the Machine. Přijde mi, že to

posluchače příliš ovlivňuje. Podle mě by si lidé měli udělat názor sami.

Narodil ses v Hustopečích, vyrostl ve Starovicích a dnes žiješ v Brně. Nemáš pocit, že kdybys byl součástí pražské scény, byl bys víc v centru dění?

Nemám, protože, jak už jsi sama zmínila, nejsem součástí ani metalové, ani hiphopové komunity. Na koncerty chodím s kamarády, nejsem uplný solitér, ale myslím, že ve finále je jedno, kde žiješ. Tady v Brně mám D.Kopa, který masteruje celou českou scénu. A když potřebuju, za hodku a půl jsem v Praze.

Jaké vášně tě kromě hudby naplňují?

Mám rád filmy, americká auta, videohry, ale v těch si dávám oddychová období. Naposledy jsem hrál Hogwarts Legacy, to mě bavilo, ale nechci pařením ztrácet moc času.

Je ti teprve pětadvacet, ale za pět let můžeš být manžel a táta. Myslíš na to, že by ses teď měl do hudby opřít naplno, protože čas tlačí?

Snažím se veškerý čas dělat něco spojeného s hudbou. Víím, že kdybych to nedělal kontinuálně, nebude to tak dobré. Ale zároveň platí, že čím déle hudbu dělám, tím déle mi trvá, než mě něco napadne, někdy třeba i tři dny. Ze začátku mi ty melodie přicházely automaticky hned.

Míváš tedy tvůrčí bloky?

Ty mám od začátku. Je to na jednu stranu deptající, ale pak po větším bloku pokračuje dojde hit. Jsem ten typ, co sedí a čeká, než z něj něco vypadne. Nesnesu mít nedodělanou věc a odejít za zábavou od rozdělané práce.

Jaké máš cíle pro blízkou budoucnost?

Ještě to není potvrzené, ale chtěli bychom se přifařit k jedné kapele a příští rok s ní odjet americké turné. Uvidíme, jak to dopadne. Co bych chtěl udělat na 90 %, je objet znovu Evropu, ale udělat to ve větším měřítku. ☒

Děkujeme Kytary.cz za poskytnuté zázemí v rámci focení.